

ÎN PARTENERIAT CU AFDPR
subfiliala Sighetu Marmatiei

UN PROIECT
Gazeta

DE MARAMUREȘ

Eroii

REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE

NR. 29 - ianuarie 2013

rezistenței
anticomuniste

Se distribuie gratuit împreună cu **Gazeta**

DE MARAMUREȘ

CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI: Începutul terorii

Stéphane Courtois afirma că „Regimurile comuniste au transformat crimele în masă în sistem de guvernare în plină floare.” În total, 94 de milioane de morți, fără să fie numărate și „decese în exces” (scăderea populației cauzată de scăderea natalității).

Numărul de decese dat de Courtois este următorul:

65 de milioane în Republica Populară Chineză

20 de milioane în Uniunea Sovietică

2 milioane în Cambodgia

2 milioane în Coreea de Nord

1,7 milioane în Africa

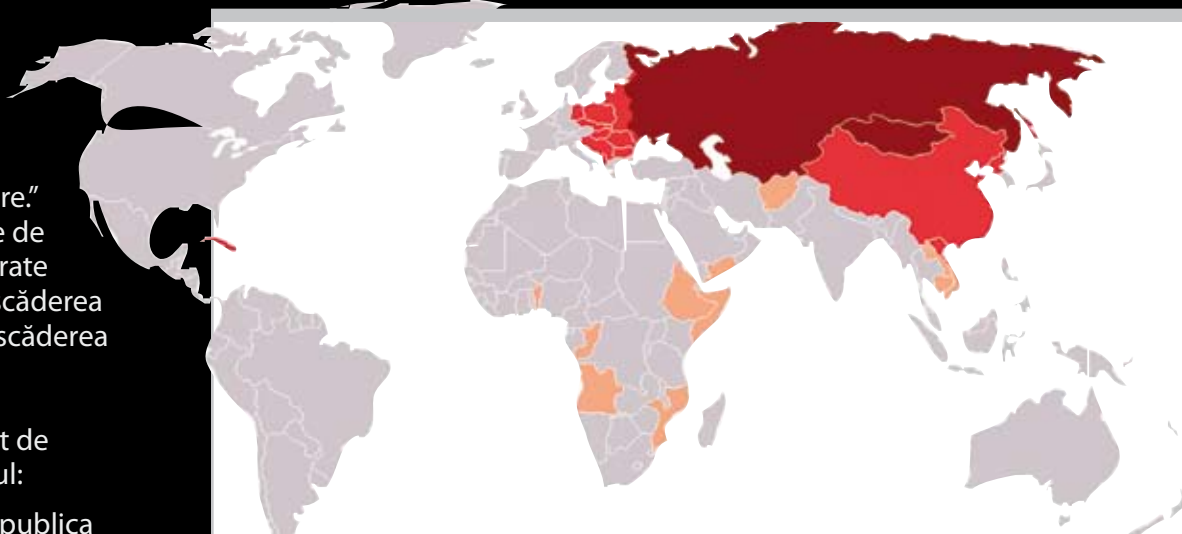
1,5 milioane în Afganistan

1 milion în statele comuniste din Europa de Est

1 milion în Vietnam

150.000 în America Latină

10.000 de decese în urma acțiunilor mișcărilor comuniste internaționale și a partidelor comuniste care nu erau la putere

Courtois susține că regimurile comuniste sunt responsabile pentru un număr de decese mai mare decât oricare altă ideologie sau mișcare politică, inclusiv nazismul. Statisticile victimelor fac referire la execuții, distrugerea intenționată a populației prin foamete, și decese cauzate de deportări, muncă forțată, etc. Istoria comunismului este, indiferent de țara la care ne raportăm, o istorie a cruzimii, terorii și execuțiilor. O lume utopică, impusă prin terorizare, care a ridicat ura la rang de doctrină. Vă invităm la un scurt tur în Arhipelagul GULAG.

După o revoluție și o perioadă de haos, în noiembrie 1917, se instaurează primul guvern bolșevic din istorie. După preluarea puterii, bolșevicii și-au propus să „exporte” comunismul în Europa. Mesajul bolșevicilor referitor la o „dictatură a maselor” devenise seducător într-o Europă devastată de război.

Conform teoriilor lui Marx și Engels, comunismul ar fi trebuit să se instaureze în primul rând în spațiul german industrializat și nicidecum în Rusia țaristă. În primele luni după „Revoluția din octombrie”, Lenin și Troțki împărtășeau ideea că „revoluția proletariatului” nu trebuia să se limiteze la spațiul rus, ci trebuia continuată spre Vest, în primul rând spre Germania. Confrunțați cu dificultățile guvernării Rusiei, liderii bolșevici au abandonat însă pentru o vreme ideea revoluției mondiale; excepția fiind Troțki, care a susținut-o până la sfârșitul vieții sale. După primul război mondial, în Germania, ca de altfel și în statele dominante ale fostului Imperiu Habsburgic (Austria și Ungaria), criza economică și națională era la limite maxime. Iar situația politică la fel. Astfel că agenții Moscovei au stabilit contacte cu radicalii de stânga, care au format partide comuniste imediat după sfârșitul războiului (noiembrie 1918). Încă înainte de primul război mondial,

Partidul Social-Democrat din Germania reprezenta o forță politică parlamentară. În perioada conflagrației, o parte dintre liderii grupărilor radicale ale acestui partid au început să militeze pentru încheierea războiului. Cea mai importantă voce a fost a Rosei Luxemburg, care a publicat mai multe scrisori antirăzboi, semnând sub pseudonimul „Spartacus”. Ea și l-a asociat pe Karl Liebknecht, care în calitate de deputat susținea la tribuna Parlamentului aceleași idei. În ianuarie 1919, Partidul Comunist va încerca o insurecție în Berlin după modelul Petradului din toamna lui 1917. Însă forțele de extremă dreapta germane, ajutate de social-democrați, înfrâng revolta comunistă, Rosa Luxemburg și Karl Liebknecht fiind prinși și uciși. Ulterior, conducerea partidului va fi luată de Paul Levi, intelectual cultivat, dar fără carismă revoluționară, care se va înscrie în Partidul Comunist din Germania în lupta electorală, renunțând la ideea de revoluție.

La fel ca în Austria, în Ungaria exista o puternică criză a funcționarilor imperiali, care se adunaseră în Budapesta, fără nici o perspectivă de viitor. Acestea și alte tensiuni au fost exploatate de Partidul Comunist din Ungaria care s-a format sub conducerea ziaristului Bela Kun (24 noiembrie 1918). La cererea Antantei, Armata Română a intervenit în Ungaria, înlăturând regimul lui Bela Kun (august 1919). Acesta a fugit în Rusia Sovietică, iar Partidul Comunist a devenit ținta regimului de dreapta al lui Miklos Horthy, instalat în noiembrie 1919. Partidul Comunist din Ungaria a

funcționat în ilegalitate pe întreaga perioadă interbelică.

Statul polonez s-a format după primul război mondial, prin unificarea unor părți ale Poloniei istorice, din Imperiul Austro-Ungar și Rusia țaristă. La 16 decembrie 1918, grupările socialiste de stânga din noul stat polonez au fondat Partidul Comunist al Muncitorilor din Polonia. Încă de la început, noua organizație politică a militat pentru dezintegrarea statului polonez și alipirea la Rusia sovietică. Și Statul iugoslav a apărut după război, ca federație formată din Serbia (care includea și Macedonia), Bosnia-Herțegovina, Slovenia și Croația. Diferitele grupări social-democrate din cele cinci provincii au creat la Belgrad Partidul Socialist al Muncitorilor din Iugoslavia, cu program comunist (1919). La alegerile din noiembrie 1920, partidul a devenit a treia forță politică a țării. După alegeri, la al doilea congres (Vukovar

anul), s-a adoptat noua denumire a organizației - Partidul Comunist din Iugoslavia, afiliat la Internaționala a III-a. Deoarece comuniștii susțineau politica Cominternului privind auto-determinarea naționalităților, printr-o lege specială a fost scos în afara legii (1921). Toată perioada interbelică, comuniștii au funcționat în ilegalitate.

Deși Partidul Comunist din Cehoslovacia a apărut la 14 mai 1921, mișcarea comunistă activa în Cehoslovacia încă din 1918. În partea cehă a noului stat apărut după război, comuniștii acționau în Partidul Social Democrat, care era la guvernare. Comuniștii slovaci, organizați independent, au încercat chiar o lovitură de stat bolșevică cu sprijinul lui Bela Kun (1919). După unificarea din 1921, comuniștii cehoslovaci au funcționat în cadru legal, fiind o importantă forță politică.

Lenin

Trotski

Stalin

În perioada de început a Gulag-urilor, locațiile pentru lagăre erau alese în primul rând pentru scopul de a izola prizonierii. Mănestirile retrase au fost alese în mod special locații pentru noile lagăre. Așezarea de pe Insulele Solovetsky din Marea Albă este una dintre primele și dintre cele mai faimoase, fiind fondată la scurtă vreme după Revoluția din 1918. Numele popular al insulelor, “Solovki”, a intrat în argoul penitenciarelor ca un sinonim pentru lagărul de muncă în general. Acest prim lagăr a fost prezentat lumii drept un exemplu al căii noi sovietice de “reeducare a dușmanilor de clasă” și de reintegrare a lor prin muncă în societatea sovietică. La început, condamnații (dintre care o parte importantă o reprezentau intelectuali ruși, s-au bucurat de o libertate relativă (în limitele naturale ale insulelor. S-au editat reviste și ziare locale și s-a făcut și ceva cercetare științifică (de exemplu a fost inițiată și menținută o grădină botanică locală, care din păcate s-a distrus în întregime). Până la urmă, s-a transformat într-un lagăr obișnuit de muncă. De fapt, unii istorici au susținut că Solovki a fost un lagăr-pilot.

În cadrul noii faze de concentrare în Gulag-uri a forței de muncă ieftine, s-au construit noi lagăre prin toată sfera de influență sovietică, oriunde obiectivele economice impuneau existența lor. Obiective precum Belomorkanal sau Magistrala Baikal-Amur sau construcții din marile orașe, precum tronsoane ale faimosului Metrou din Moscova și campusul Universității de Stat din Moscova, toate edificate prin muncă silnică. Multe alte proiecte din timpul industrializării forțate, a războiului sau din perioada imediat postbelică au fost realizate cu munca forțată a condamnaților, iar activitatea lagărelor Gulag-ului acopereau un domeniu mare de activitate a economiei sovietice.

Majoritatea lagărelor de muncă erau așezate în cele mai îndepărtate zone ale nord-estului siberian(cele mai cunoscute lanțuri de lagăre era Sevvostlag (Lagărele de Nord-Est)

de-a lungul râului Kolîma și Norillag ca și în partea de sud-est a Uniunii Sovietice, în principal în stepele din Kazakhstan (Luglag, Steplag, Peschanlag). Acestea erau niște zone vaste și nelocuite, fără drumuri (de fapt, chiar construcția drumurilor era asigurată de condamnații din lagărele specializate în construcții de șosele), fără resurse de hrană, dar bogate în zăcăminte minerale și alte resurse naturale (precum lemnul). Totuși, lagărele erau răspândite și în restul Uniunii Sovietice, inclusiv în partea europeană a Rusiei, în Belarus și Ucraina Au mai fost câteva lagăre aflate sub controlul direct al Gulag-ului, localizate în afara Uniunii Sovietice în Cehoslovacia, Ungaria, Polonia și Mongolia.

Nu toate lagărele erau fortificate. De fapt, unele lagăre din Siberia aveau limitele marcate doar prin stâlpi. Evadările erau descurajate de condițiile naturale grele, dar și de patrulele dotate cu câini de urmărire care erau repartizate în fiecare lagăr. Până în anii '40, triburile băștinașe ajutau deseori evadații, dar criminalii fugiți au făcut multe victime printre localnici. Aceste violențe, la care se adăugau recompensele mari, tentante, i-au făcut pe băștinași să ajute autoritățile la prinderea fugarilor. Paznicilor lagărelor li se dădeau ordine severe să-și țină prizonierii sub control prin orice mijloc. Dacă un condamnat evada de sub supravegherea unui gardian, acesta din urmă risca să fie dat afară din forțele de pază și să fie condamnat la rândul său la muncă silnică în lagăr.

În unele cazuri, echipe de condamnați erau transportate în teritorii noi, cu resurse de supraviețuire limitate și erau părăsite în pustietate. Câteodată, erau necesare câteva tentative până când un val de coloniști reușeau să supraviețuiască în sălbăcie și să termine de construit lagărul. Zona de-a lungul râului Indigirka era cunoscută drept Gulag-ul din interiorul Gulag-ului. În satul Oymyakon (Оймякон) s-a înregistrat recordul celei mai scăzute temperaturi : –71.2 °C .

GEOGRAFIA REPRESIUNII

După Revoluția din 1917 Lenin decreta că orice “inamic de clasă”, chiar în absența oricărei dovezi a vreunei crime împotriva statului, nu poate fi un cetățean de încredere și nu trebuie tratat mai bine decât un criminal. Astfel că, au fost construite locuri de detenție de tipul lagărelor, ca o extensie reformată a mai vechilor lagăre de muncă, dezvoltate în Siberia ca parte a sistemului penal în Imperiul Țarist. Cele două tipuri principale au fost: “Lagărele cu scopuri speciale VCK “ (особые лагеря ВЧК) și lagărele de muncă forțată (лагеря принудительных работ). Ele erau concepute pentru diferite tipuri de oameni considerați periculoși pentru stat: criminalii de drept comun, prizonierii din Războiul civil rus, pentru oficialii acuzați de corupție, sabotaj și delapidare, diferite tipuri de inamici și disidenți ca și pentru foștii aristocrați, oamenii de afaceri și foștii moșieri.

Numai că, din 1930, Gulag-ul devine o instituție, organizată în mod oficial pe sub numele de “ULAG” prin ordinul OGPU numărul 130/63 în conformitate cu ordinul 22/248 al Sovnarkom din data de 7 aprilie același an, și a fost redenumit ca “GULAG” în noiembrie. Gulag-ul s-a dezvoltat rapid. Proiecte eșuate, recolte proaste, accidente, producția slabă, proasta planificare, toate erau atribuite corupției și sabotajului, iar cei asupra cărora se putea arunca vina puteau fi găsiți cu nemiluita. În același timp, rapida creștere a nevoii de resurse naturale și programul exploziv de industrializare cereau forță de muncă ieftină. Denunțurile, “planul” de arestări, execuțiile sumare și activitatea poliției secrete au devenit larg răspândite.

Cea mai simplă cale pentru condamnare lipsită de complicații, în cele mai multe cazuri automată, era asigurată de Articolul 58 al Codului Penal al RSFSR. Între anii 1931–32, în Gulag erau aproximativ 200.000 de prizonieri în lagăre; în 1935 - aproximativ 1 milion (inclusiv

ARHIPELAGUL GULAG: Represiunile sovietice

coloniile de muncă), iar după Marea Epurare din 1937, aproape 2 milioane de oameni. Prin comparație, populația de condamnați, care munceau în echipe în afara închisorilor sau în penitenciarele din SUA, a rămas constantă la un număr de câteva sute de mii de oameni.

Pe durata celui de-al doilea război mondial, populația din Gulag-uri a scăzut dramatic, datorită “ eliberărilor” în masă sute de mii de prizonieri care au fost înrolați și au fost trimiși direct pe linia frontului, dar asta în principal datorită creșterii pierderilor în perioada 1942–43. După terminarea războiului, numărul de întemnițați în lagăre și în colonii a crescut din nou foarte rapid și a ajuns la un total

de aproximativ 2,5 milioane de oameni la începutul deceniului șase.

În timp ce unii dintre ei erau dezertori și criminali de război, au fost de asemenea întemnițați și prizonierii de război ruși și “rușii trimiși la munca forțată” în Germania care, fără excepție, au fost acuzați de trădare și “cooperare cu inamicul”, (în mod formal, ei lucraseră pentru naziști). Un mare număr de civili din teritoriile sovietice căzute vremelnic sub ocupația străină, ca și din teritoriile anexate de Uniunea Sovietică după război, a fost trimis în lagăre. Nu a fost neobișnuit ca supraviețuitori ai lagărelor naziste de exterminare în masă să fie transportați direct în lagărele sovietice de muncă.

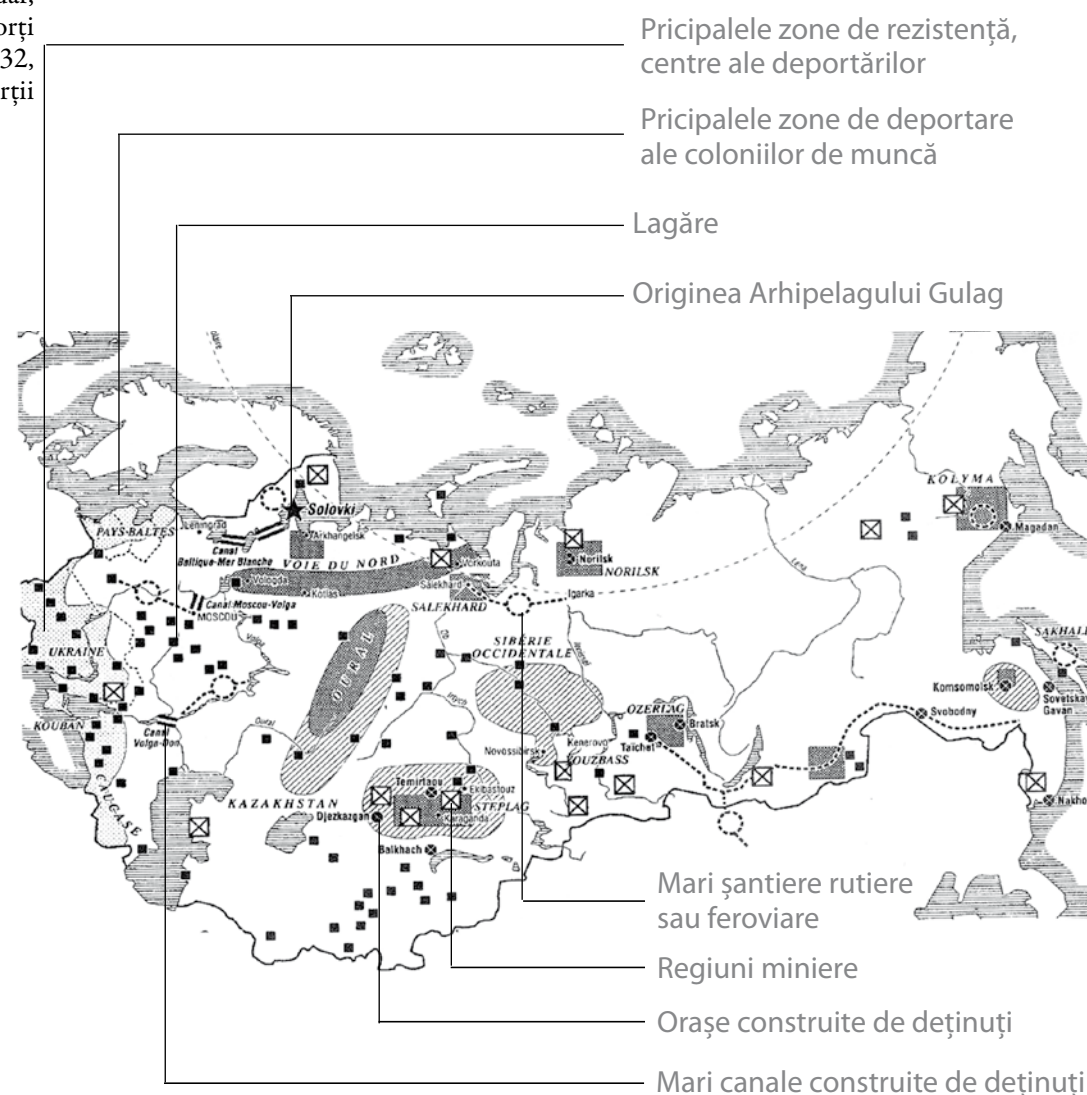
Statul a continuat să mențină Gulag-ul pentru ceva vreme după moartea lui Stalin din martie 1953. Amnistia care a urmat a fost limitată la cei care fuseseră condamnați la maxim 5 ani, de aceea cea mai mare parte a condamnaților de drept comun a fost eliberată. Eliberările de prizonierilor politici a început în 1954 și au devenit generale și au fost cuplate cu reabilitări în masă după denunțarea Stalinismului de către Nikita Hrușciiov în Discursul secret de la al XX-lea Congres al Partidului Comunist al uniunii Sovietice din februarie 1956.

În mod oficial, Gulag-ul a fost închis prin ordinul 20 al MVD (ministerul sovietic de interne) din ianuarie 1960, pentru ca și MVD însuși să fie eliminat prin ordinul 44-16 al Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, doar pentru a renaște sub denumirea de KGB. Numărul total de morți din sistemul lagărelor de muncă corecțională despre care există documente pentru perioada 1934 – 1953 este de aproximativ 1.054.000, (număr care include prizonieri politici și de drept comun).

Trebuie subliniat că el nu cuprinde aproximativ 800.000 de execuții ale “contrarevoluționarilor”, deoarece ele erau duse la îndeplinire în afara sistemului de lagăre. Din 1932 până în 1940, cel puțin 390.000 de țărani au murit în domiciliu forțat; această cifră poate fi puțin exagerată, dar, pe de altă parte, nu include morți din perioadele de până la anul 1932, respectiv după anul 1940 sau morții dintre exilații ne-țărani.

Numărul de oameni care au fost prizonieri la un moment dat este, desigur, mult mai mare, și mai trebuie spus că mulți dintre supraviețuitori au suferit leziuni fizice sau psihice definitive.

Lagărul de muncă de la Butugychag (regiunea Magadan Oblast) a fost, probabil, cel mai înfiorător din întregul sistem al Gulag-ului sovietic. La minele de uraniu de aici și-au pierdut viața 380 de mii de prizonieri, mai mult decât totalul populației prezente astăzi în Magadan Oblast.

Butugychag, Valea Morții

MORTALITATE: 80%

Normele extrem de mari, violența, foamea și elementele potrivnice ale naturii erau motivele principale pentru rata înaltă a mortalității din Gulag, care atingea până la 80% din efectiv în primele luni de la deschiderea multor lagăre. Tăiatul de copaci și mineritul erau cele mai obișnuite activități, dar și cele mai dure. În minele din Gulag, norma unei persoane putea fi de 13 tone de minereu pe zi. Nerealizarea acestei cote atrăgea după sine micșorarea rației de hrană, un cerc vicios care avea de cele mai multe ori consecințe fatale, transformând prizonierul într-o om slab și epuizat, poreclit “mierlitor” “dohodiaga” (доходяга) “mierlitor”. Prizonierii erau forțați deseori să lucreze în condiții inumane. În ciuda climei aspre, ei nu erau aproape niciodată îmbrăcați și hrăniți corespunzător, nu beneficiau de îngrijire medicală, nu li se oferea nici un mijloc de combatere a lipsei de vitamine care ducea la boli de nutriție precum scorbutul. Valoarea nutritivă a rației zilnice de hrană varia în jurul cifrei de 1.200 calorii, cea mai mare parte obținute din pâine de proastă calitate (distribuită la kilogram și denumită tain “пайка”, paika). În conformitate cu prevederile Organizația Mondială a Sănătății, necesarul minim pentru muncitorii

care lucrează în condiții grele este de 3.100–3.900 calorii (13.000 – 16.300 kJ) pe zi. Administratorii furau în mod obișnuit din stocurile de produse finite pentru propriul beneficiu ca și pentru a obține favoruri de la superiori. Drept rezultat, condamnații trebuiau să muncească și mai mult pentru a acoperi diferențele. Administratorii și oploșii (condamnații desemnați să facă de serviciu în lagăr, precum bucătarii, brutarii, magazionerii) furau din medicamente, îmbrăcăminte și din stocurile de alimente.

În unele lagăre se practica selecția: când prizonierii se încolonav pentru plecarea în schimburi, ultimul sosit era împușcat ca să fie exemplu pentru ceilalți sau i se confisca pentru acea zi. Neîndeplinirea normelor zilnice de muncă sau refuzul de a ieși la muncă se pedepsea cu carceră, tortură sau împușcare conform art. 58 par.14 „sabotaj” sau „contrarevoluție economică”. Ca în mai toate lagărele comuniste, erau încurajate denunțul, demascarea intelectualilor și burghezilor „politici” de către deținuții de drept comun „cozi de topor” răsplătite cu mâncare în plus sau comutarea pedepsei.

DEPORTĂRILE, politica de stat

Mutarea în masă a unor grupuri etnice, potențial dăunătoare sovietelor, a fost o tehnică folosită foarte des de Stalin cât timp a fost la putere. Victimele acestor transferuri au fost polonezii (1934), coreenii (1937), ucrainenii, evreii, lituanienii, letonii, estonii (1940-1941 și 1945-1949), germanii de pe Volga (1941), balkarii, cecenii, ingușii (1944), calmicii (1944), turcii meșketieni (1944), tătarii din Crimeea (18 mai 1944). Un mare număr de culaci, indiferent de naționalitate, au fost relocați în Siberia și Asia Centrală.

În timpul și după încheierea celui de-al doilea război mondial, Stalin a ordonat o serie de deportări la o scară nemaintâlnită, care au afectat profund compoziția etnică a URSS. Peste 1,5 milioane de oameni au fost deportați în Siberia și în republicile central-asiatice. Separatismul, împotrivirea la legile sovietice, colaborarea cu invadatorul nazist erau cele mai des citate motive oficiale pentru deportări, deși nu se poate neglija o dorință secretă de purificare etnică a anumitor regiuni, așa cum a fost cazul Crimeei și a trătarilor băștinași.

Deportările au început cu polonezii din Belarus, Ucraina și Rusia Europeană, atinând apogeul în 1932-1936. Coreenii din Orientul Îndepărtat Sovietic au fost deportați în 1937. Au urmat germanii de pe Volga și alte naționalități din Crimeea și nordul Caucazului. Alte minorități au fost alungate din zona de coastă a Mării Negre: bulgarii, grecii și armenii.

Din zonele nou cucerite în Polonia au fost deportați 400.000 de oameni. La fel s-a întâmplat și în țările baltice, de unde au fost deportați peste 200.000 de oameni.

Peste 1,5 milioane de oameni au fost deportați în Siberia și în republicile central-asiatice. Deportările au început cu polonezii din Belarus, Ucraina și Rusia Europeană, atinând apogeul în 1932-1936.

Din regiunea Cernăuți și din Basarabia au fost deportați românii, estimările fiind între 200.000 și 400.000 de oameni. În conformitate cu ultimele recensăminte, în Rusia trăiesc 20.000 de români, iar în Kazahstan trăiesc peste 180.000, victime ale deportărilor, sau urmași ai acestora.

Numărul celor care au pierit în timpul deportărilor este uriaș: s-a estimat că 60% dintre balticii deportați au murit și aproape jumătate dintre tătarii din Crimeea au pierit de foame în primele 18 luni de exil. În total se apreciază că au murit 40% dintre toți cei care au fost deportați.

În februarie 1956, Nikita Hrușciov, în discursul său secret Despre cultul personalității și consecințele sale, a condamnat deportările și încălcarea principiilor leniniste, apreciind că ucrainenii nu au avut parte de deportare "numai pentru că erau prea mulți și nu exista un loc în care să fie deportați". Guvernul său a inversat cursul numeroaselor deportări staliniste, deși, nici până în anul 1991, tătarilor crimeeni, turcilor meșketieni și germanilor de pe Volga nu li se permisesse să se reîntoarcă în masă pe pământurile strămoșilor lor.

Deportările au avut un efect profund asupra cetățenilor neruși din URSS și situația lor continuă să fie o problemă politică majoră – amintirea deportărilor în masă a jucat un rol major în mișcările separatiste din țările baltice, Tatarstan și Cecenia.

HOLODOMORUL

Foametea ucraineană (1932-1933), cunoscută și ca HOLODOMOR, a fost una dintre cele mai grave catastrofe naționale ale ucrainenilor din istoria modernă, cu un număr de morți estimat la câteva milioane. Cercetătorii sunt de acord că foametea a fost cauzată mai degrabă de politica agricolă a guvernului sovietic și a lui Stalin decât din cauze naturale, iar Holodomorul este denumit și „genocid ucrainean”. La 28 noiembrie 2006, parlamentul Ucrainei a aprobat o rezoluție care afirmă că foametea forțată din perioada sovietică a fost un act de genocid împotriva poporului ucrainean.

In deceniul al treilea al secolului trecut, când Uniunea Sovietică avea nevoie să câștige simpatia populației noului stat comunist, a fost introdusă o politică de promovare a reprezentanților națiunilor titulare ale republicilor sovietice, ca și a minorităților naționale, în funcții de conducere la toate nivelurile administrației sau vieții publice.

Pe teritoriul Ucrainei, ca și în zonele locuite de ucraineni din alte republici, ucrainizarea a devenit parte a mai largii politici de korenizație. În aceste condiții, ucrainenii din URSS s-au bucurat de un deceniu de renaștere a culturii naționale, ceea ce a dus la creșterea conștiinței naționale și la dezvoltarea rapidă a unei elite culturale și sociale naționale. După numai un deceniu, acest proces a devenit alarmant pentru regimul sovietic, care considera că ucrainenii vor deveni mai

loiali propriei națiuni decât ideologiei comuniste sau statului sovietic. La începutul deceniului al patrulea, politicile ucrainizatoare au fost oprite brusc și au fost înlocuite cu o politică rapidă de rusificare, ceea ce a produs numeroase probleme sociale, culturale și politice în teritoriile populate de ucraineni.

În același timp, a fost introdusă politica de colectivizare a agriculturii, iar la începutul anului 1932, 69% din gospodăriile ucrainene erau deja în colhozuri. Deși în alte regiuni ale Uniunii Sovietice colectivizarea atinsese proporții mult mai mari - în regiunea cursului inferior al Volgăi, proporția gospodăriilor colectivizate atingea 83% - agricultura ucraineană a fost cea mai puternic afectată ca urmare a acestui proces. Campania de colectivizare s-a dovedit foarte nepopulară în rândul țăranilor ucraineni. În perioada în care colectivizarea mai era un proces voluntar, foarte puțini țărani se înscriseră în colhozuri. Din acest motiv, regimul sovietic a început să supună țăranimea unor presiuni tot mai mari pentru acceptarea colectivizării agriculturii.

În perioada 1929 - 1930, zeci de mii de activiști ai Partidului Comunist au fost trimiși în zonele rurale din Ucraina pentru a asigura accelerarea procesului de colectivizare.

Așa numiții „douăzecișicinci miiști” (muncitori industriali și cei mai devotați bolșevici) au fost trimiși să ajute la conducerea fermelor colective. În plus, acești activiști trebuiau să zdrobească rezistența pasivă și nou apăruta rezistență activă la colectivizare prin așa-numita politică de „decuacizare”, (arestarea culacilor, despre care se afirma că s-ar fi opus regimului, ar fi exploatat munca țăranilor săraci și ar fi dosit grânele) prin transferarea forțată a familiilor de culaci în Urali și Asia Centrală, unde erau forțați să muncească în alte sectoare ale economiei, precum exploatarea parchetelor

Estimările cu privire la decesele datorate foametei în Ucraina (altele decât cele datorate altor represii) variază de la câteva milioane, la mai mult de 10 milioane. Chiar și rezultatele bazate pe metode științifice variază destul de mult, (datorită puținătății surselor primare de informații), de la 2,5 milioane (Volodimir Kubiovci) până la 4,8 milioane (Vasil Hrișko).

forestiere. Practic, eticheta de culac a fost aplicată oricărui individ care se opunea procesului de colectivizare, indiferent de avere. Documentele arată că în jur de 300.000 de țărani din populația de aproximativ 30.000.000 de ucraineni au căzut victime acestei politici în anii 1930-1931, iar ucrainenii au reprezentat 15% din totalul de 1,8 milioane de culaci colonizați cu forța pe cuprinsul întregii Uniuni Sovietice.

Colectivizarea a avut efecte negative în toate zonele în care a fost aplicată, dar, dat fiind faptul că Ucraina era cea mai productivă zonă agricolă a Uniunii Sovietice (peste 50% din grâul produs în Imperiul Rus provenea din Ucraina la începutul secolului al XX-lea), noua politică a avut efecte dramatice aici. În vreme ce cantitățile de cereale recoltate au scăzut, cotele datorate statului au rămas constante.

Pentru anul agricol 1931-1932 se planificase colectarea a 29,5 milioane de tone de cereale dintr-un total de 90,7 milioane de tone producție programată. Ca urmare a politicii duse de sovieți în domeniul agricol, recolta din Ucraina a fost de numai 55-60 de milioane de tone. Statul a reușit să recolteze aproximativ 18,5 milioane de tone de cereale. Dacă în anii 1930 și 1931 se colectaseră cam 22,8 milioane de tone cereale în fiecare an, scăderea la numai 18,5 milioane de tone în 1932 a reprezentat o uriașă problemă pentru economia sovietică.

Pe 7 august 1932, guvernul sovietic a emis un decret prin care se impunea pedeapsa capitală în URSS pentru orice faptă de furt din avutul public. Această lege acoperea practic orice faptă reală sau incorect calificată de furt, inclusiv cele mai neînsemnate dosiri de cereale pentru uzul familiei țărănești. Totuși, legea nu a fost aplicată ferm și a fost revizuită în mod substanțial.

Procese verbale ale ședințelor Politburo au dezvăluit că acest decret a fost modificat de mai multe ori prin decizii secrete.

Pe 7 august 1932, guvernul sovietic a emis un decret prin care se impunea pedeapsa capitală în URSS pentru orice faptă de furt din avutul public. Această lege acoperea practic orice faptă reală sau incorect calificată de furt, inclusiv cele mai neînsemnate dosiri de cereale pentru uzul familiei țărănești. Totuși, legea nu a fost aplicată ferm și a fost revizuită în mod substanțial.

Procese verbale ale ședințelor Politburo au dezvăluit că acest decret a fost modificat de mai multe ori prin decizii secrete.

Pe 16 septembrie 1932, a fost aprobată o măsură pentru exceptarea furturilor mărunte din avutul public de la aplicarea pedepsei cu moartea. Această decizie hotărâ ca „organizațiile sau grupările care distrug proprietatea statului, socială sau cooperatistă printr-o modalitate organizată prin foc, explozii sau distrugerii de masă a proprietății, vor fi condamnate la moarte fără întârziere” și dădea o listă a cazurilor în care „culacii, foștii negustori și alte persoane alienate social” pot fi executați. Așa-numiții „culaci”, indiferent dacă deveniseră sau nu membri ai colhozurilor, care „organizau sau luau parte la furturile din averea colhozurilor sau de grâne”, trebuiau să fie de asemenea condamnați „la pedeapsa cu moartea fără întârziere”.

Dar „țăranii muncitori individuali sau colectivști” care furau din averea colhozurilor sau din recoltele de grâne trebuiau condamnați la pedeapsa privativă de libertate pentru 10 ani, pedeapsa capitală putând fi impusă numai pentru „furtul sistematic de cereale, sfeclă de zahăr, animale, etc.”. Când a devenit clar că livrările de cereale pentru anul 1932 nu aveau să se ridice la nivelurile prognozate de planificatori, scăderea producției agricole a fost pusă pe seama „culacilor”, „naționaliştilor” și „petliuriștilor”.

În conformitate cu raportul președintelui Curții Supreme, până pe 5 ianuarie 1933, 103.000 de cetățeni fuseseră condamnați sub prevederile decretului din 7 august. Dintre 79.000 de cazuri cunoscute de Curtea Supremă, 4.880 de împrișinați au fost condamnați la moarte, 26.086 la 10 ani de închisoare și 48.094 la alte pedepse. Cei condamnați la moarte erau în principal culaci, iar cei mai mulți dintre cei condamnați la 10 ani de închisoare erau în principal țărani individuali.

În Ucraina a fost trimisă o comisie specială prezidată de Viaceslav Molotov pentru strângerea întregii cote de cereale hotărâtă de planul centralizat.

Pe 9 noiembrie a fost emis un decret secret prin care agențiile sovietice de securitate erau îndemnate să-și crească „eficiența”.

Pe 6 decembrie, a fost emis un nou decret care impunea următoarele sancțiuni împotriva satelor ucrainene care erau considerate “neproductive” în campania de colectare a cerealelor: oprirea aprovizionării cu orice bunuri alimentare sau nealimentare a satelor vinovate, interzicerea oricărei forme de comerț, confiscarea oricăror alimente sau cereale găsite la percheziții și, măsura ultimă, confiscarea tuturor resurselor bănești. Au fost luate măsuri pentru pedepsirea păstrării sau comercializării cerealelor.

În acest scop au fost create așa-numitele brigăzi de șoc, care efectuau raiduri de colectare a cerealelor.

Confiscările de cereale erau făcute fără a ține seama de faptul că țăranii puteau să rămână fără stocuri de cereale pentru hrana proprie, a animalelor sau pentru înșămânțările din anul care avea să vină. Foametea a afectat în mod special zonele rurale și, în comparație cu foametea din 1921-1922 sau cea din 1947, care au fost cauzate de secetă, foametea din Ucraina anilor 1932-1933 nu a fost cauzată de prăbușirea infrastructurii datorată războiului, de secetă, invazii de lăcuste sau alte catastrofe naturale, ci de politica guvernului central și de deciziile administrative luate în cunoștința de cauză. Rezultatele au fost dezastruoase. În numai câteva luni, regiunile rurale ale Ucrainei, unele dintre cele mai fertile zone agricole din lume au fost lovite de o foamete de proporții. Până la sfârșitul anului 1933, Holodomorul a provocat și sfârșitul rezistenței petliuriste cu bazele în Polonia.

Guvernul sovietic a negat orice raport cu privire la foametea din Ucraina și a împiedicat jurnaliștii străini să călătorească în zonă. Istoricii care au cercetat arhivele declasificate au aflat că “Politburo și comitetele locale ale Partidului au insistat că trebuie întreprinse acțiuni imediate și decisive ca răspuns la foamete astfel încât “țăranii cinstiți” să nu sufere, iar comitetele regionale de partid au fost instruite să asigure lapte tuturor copiilor și au decretat că cei care nu reușeau să mobilizeze resursele necesare hrănirii înfometaților sau refuzau spitalizarea victimelor foametei urmau să fie puși sub acuzare.”

În cele din urmă, ajutoarele date regiunilor lovite de foamete au avut un impact

limitat asupra fenomenului foametei.

Între februarie și iulie 1933 au fost luate cel puțin 35 de decizii ale Politburoului și ale Sovnarkomului cu privire la aprovizionarea selectivă cu numai 320.000 de tone de cereale pentru cei aproximativ 30 de milioane de oameni loviți de catastrofă. Documentele cercetate dovedesc că au existat cazuri în care liderii sovietici și-au exprimat interesul personal în asigurarea distribuirii ajutoarelor.

Documentele sovietice cercetate în arhivele desecretizate demonstrează că ajutoarele au fost distribuite selectiv, iar scopul principal al ajutoarelor a fost salvarea forței de muncă din agricultură. O rezoluție specială a Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) Ucrainean ordona împărțirea țăranilor spitalizați pentru distrofie în pacienți suferinzi și pacienți aflați în convalescență. Rezoluția ordona ca în cazul celor din urmă să fie îmbunătățită hrănirea în limitele resurselor avute, astfel încât țăranii să poată fi trimiși cât mai repede posibil la muncă în campania de înșămânțare a noului an. Alimentele au fost distribuite în conformitate cu rezoluțiile speciale ale guvernului și au fost oferite direct muncitorilor agricoli. În același timp, exporturile de cereale în perioada 1932-1933 au continuat, deși la niveluri mai scăzute decât în anii precedenți. În 1930-1931 se exportaseră 5.832 de mii de tone de cereale, iar în 1931-1932 exportul scăzuse la 4.786 de mii de tone, în 1932-1933 la 1.607 mii de tone, iar în 1933-1934 la 1.441 de mii de tone.

Există voci care afirmă că și condițiile climaterice au contribuit la declinul producției agricole și la declanșarea foametei. Rusia și unele părți ale Ucrainei sufereau de cicluri de secete relativ regulate, care reduceau în mod simțitor recoltele.

Fluctuațiile nivelurilor temperaturilor anuale și a cantităților de precipitații scăzute pe teritoriul URSS-ului erau mai mari decât în cazul restului marilor producători agricoli ai lumii. Clima sovietică era în principal continentală și este complicată de vânturile neregulate care băteau dinspre Asia Centrală peste regiunea Volgii, a Caucazului de Nord și a Ucrainei la sfârșitul primăverii și începutul verii.

Lipsa critică a umidității din aer făcea ca teritoriul întins să fie amenințat de secetă, rezultând temperaturi ridicate și ploi puține. Vremea nefavorabilă a fost responsabilă pentru recoltele proaste din anii 1909-1913. Condițiile climaterice din 1925-1929 au fost doar cu puțin mai proaste decât media. Dar în 1930-1934, condițiile meteo s-au înrăutățit mult, iar vârful crizei a fost atins în 1930-1931.

În perioada 1925-1929, vremea fost favorabilă agriculturii. Singurul an mai slab din punct de vedere agricol a fost 1927. În 1930 vremea a fost excelentă, dar în 1931 condițiile s-au schimbat radical. Primăvara a fost mult mai rece decât de obicei, iar iunie și iulie au fost luni toride. Combinația primăverii reci cu vara prea caldă a dus la o dezastruoasă: înșămânțările au fost întârziate, iar perioada de maximă vegetație a plantelor a corespuns cu torida lună iulie. Începând cu luna iulie, în sud-vestul URSS putea să bată așa-numitul “suhovei” (vânt uscat). Acest vânt aducea cam odată la 10-12 ani valuri de aer fierbinte, fără ploi. În anii 1891, 1906 și 1921, acest vânt uscat a provocat foametea în regiunile de sud-vest ale țării. În 1931, seceta care începuse în mai în vestul Siberiei s-a întins spre regiunile Volgii în iunie și iulie.

În 1931, în regiunile Volgii inferioare și ale Ucrainei nu s-a înșămânțat nicio cultură în mai, iar în aprilie campania

agricolă a fost întârziată cu aproape trei săptămâni, în timp ce în alte regiuni ale URSS lucrările agricole au fost întârziate de ploi torențiale. Comisarii poporului pentru agricultură afirmau că întâzierea de 2-3 săptămâni în declanșarea campaniei agricole fusese determinată de “condițiile meteorologice și climaterice foarte dificile ale primăverii”.

Calamitățile naturale au lovit regiunile Volgii centrale și inferioare în 1931. În august, un ziar agricol publica numeroase rapoarte cu privire la condițiile meteo neobișnuite: ploi torențiale care au întârziat secerișul și au deteriorat recolta strânsă și care nu apucase să fie depozitată, sau, în unele zone, secetă care a lovit lanurile aflate în pârgh, secetă urmată în timpul recoltării de ploi cu debite de trei ori mai mari decât media anuală.

În Ucraina, în 1932, temperaturile în luna martie au fost sensibil mai scăzute decât media multianuală a lunii. În schimb, în mai și iunie, temperaturile au fost cu mult peste mediile anuale. A urmat o schimbare bruscă: au căzut ploi torențiale în cea mai mare parte a URSS-ului, în special în regiunea Kiev. Temperaturile au fost mai aproape de medie, dar combinația de temperaturi scăzute în perioada inițială de vegetație și de umiditate crescută în perioada imediat următoare a crescut mult vulnerabilitatea recoltelor.

Foametea artificială din 1933-1934 a coincis cu atacul asupra culturii naționale ucrainene. Evenimentele din 1932-1933 din Ucraina au fost considerate de liderii Partidului Comunist Ucrainean ca un instrument de luptă împotriva oricăror încercări de autodeterminare a Ucrainei. La Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Ucrainean, Secretarul General numit direct de la Moscova, Postîșev, declara că: “1933 a fost anul înfrângerii contrarevoluției naționaliste ucrainene.”

Această “înfrângere” a presupus nu numai exterminarea fizică a unui număr însemnat de țărani, dar și eliminarea practic a întregului cler ucrainean și înțemnițarea sau executarea intelectualilor ucraineni. Până la sfârșitul deceniului al patrulea, aproape patru cincimi din elita culturală ucraineană fusese “eliminată”.

Un alt factor care a determinat declinul producției agricole a fost criza de animale de tracțiune sau tractoare în campania de arături, care a fost mult mai acută în 1932 decât în 1931. Efectivele de cai au scăzut de la 19,5 milioane în 1931 la 16,2 milioane anul următor. Eforturile disperate de a înlocui animalele pierdute cu tractoare nu au asigurat suficientă forță motrice la țară. Dacă, în 1931, aproape 60% din numărul de tractoare trimise pe ogoare fusese asigurat din import, în anul următor, datorită crizei economice mondiale, nu a mai fost importat niciun tractor.

În ciuda eforturilor industriei sovietice, în 1932 numărul de tractoare livrate agriculturii era numai de 70% din cel livrat cu un an în urmă. Mai mult, numai jumătate au fost disponibile în campania de recoltare. Calitatea animalelor de tracțiune se deteriorase mult de-a lungul timpului. Caii erau din ce în ce mai prost hrăniți și întreținuți. Lipsa acută de cai a dus la o decizie istorică de folosire a

vacilor în locul animalelor de povară. Pe 23 februarie, biroul regional de partid de pe Volga inferioară a hotărât ca 200.000 de vaci să fie folosite pentru muncile agricole.

Pentru a împiedica răspândirea informațiilor despre foamete, călătoriile din Ucraina și unele regiuni ale Donului au fost interzise în mod special prin directivele din 22 ianuarie 1933, semnate de Molotov și Stalin, și de pe 23 ianuarie 1933 ale colegiilor reunite ale Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al URSS și Sovnarkomului. Directivele decretau că toate călătoriile “pentru pâine” din aceste regiuni sunt organizate de inamicii puterii sovietice, cu scopul agitației contrarevoluționare și anticolhoznice în zonele de nord ale URSS-ului. De aceea, biletele de călătorie pe calea ferată nu puteau fi vândute celor cu permise ispolkom, iar cei care totuși reușeau să se strecoare în nord, în ciuda interdicțiilor, trebuiau să fie arestați.

REPRESIUNEA

Genocidul comunist în România

Conceptul de genocid

Câteva cuvinte despre conceptul de genocid, care este astfel definit de Convenția pentru reprimarea crimei de genocid, aprobată de Adunarea Generală ONU din 9 decembrie 1948:

„... Genocidul se referă la oricare din actele de mai jos, comise cu intenția de a distruge, în totalitate sau numai în parte, un grup național, etnic sau religios, cum ar fi: a) omorârea membrilor unui grup; b) atingerea gravă a integrității fizice sau mentale a membrilor unui grup; c) supunerea intenționată a grupului la condiții de existență care antrenează distrugerea fizică totală sau parțială...”

O faptă intenționată cu caracter de genocid o reprezintă torturarea și înțemnițarea în condiții de exterminare a deținuților politici, în închisori și lagăre de muncă. Despre privarea populației de căldură, în timpul iernii, de hrană și apă în cantități normale, de asistență medicală corespunzătoare, de protecție ecologică etc. s-ar putea eventual considera ca fiind lipsite de intenția distrugerii fizice sau parțiale a unor categorii de cetățeni ai țării. În ceea ce ne privește, considerăm că acele căpetenii comuniste care au gândit și aplicat aceste măsuri erau perfect conștiente de efectele lor catastrofale, dar le disimulau machiavelic, sub paravanul unor „obiective socio-economice importante pentru țară”.

Pregătirea genocidului

La începutul anului 1939, România încheia o perioadă relativ fericită a istoriei sale, perioadă care a durat numai 20 de ani. Evenimentele dramatice din Europa anilor 1938 și 1939, culminând cu pactul Molotov-Ribbentrop care avea să ducă la invadarea Poloniei de către Germania și URSS și începerea, la 1 septembrie 1939, a celui de-al doilea război mondial au marcat profund situația României pe plan politic și economic, precum și pe plan intern și internațional.

În contextul abandonării de facto a țării noastre de către aliații săi tradiționali, Franța și Anglia, România practic înconjurată de neprieteni a fost silită, după cum se știe, să cedeze Rusiei Sovietice, Basarabia și Bucovina de Nord, Ungariei – Ardealul de Nord, iar Bulgariei – Cadrilaterul.

A urmat abdicarea regelui Carol al II-lea și, în condițiile dictaturii mareșalului Ion Antonescu, subordonarea politică, economică și militară a țării către Germania nazistă.

Angajându-se într-un război, care la început părea menit să redea patriei Basarabia și Bucovina răpite de sovietici, țara noastră a fost treptat antrenată într-o aventură militară fără nici o șansă, împotriva colosalelor forțe militare ale coaliției antihitleriste, totul soldându-se, după imense sacrificii umane și materiale, cu actul de la 23 august 1944, care a marcat începutul celei mai întunecate epoci din istoria modernă a țării.

Astfel, în primele zile de după 23 august 1944, au avut loc și primele fapte de genocid: capturarea unui număr important de prizonieri (aproximativ 100 000 de militari și civili) pe frontul de la Iași, deși ostilitățile dintre români și

sovietici (ca urmare a declarării stării de armistițiu) încetaseră, iar armata noastră nu numai că încetase să opună rezistență rușilor, ci, la ordinul regelui, trecuse de partea lor, împotriva germanilor.

În ceea ce ne privește, apreciem că această acțiune a fost o represiune în masă, petrecută pe teritoriul țării noastre, împotriva unei armate care nu mai opunea rezistență, ci, practic, devenise aliată.

Eliberarea prizonierilor români s-a făcut cu o întârziere nemaiîntâlnită în istoria conflictelor militare, mulți dintre aceștia fiind exterminați în lagăre de muncă sau închisori, fără ca guvernele României să fi făcut proteste energice pentru eliberarea lor (supraviețuitorii fiind eliberați după 6 și chiar 12 ani de detenții în URSS).

În iarna 1944-1945, Armata română a luptat din greu, dând noi sacrificii de sânge pe frontul de vest, iar în țară comuniștii, sprijiniți de ocupanții sovietici, se organizau pentru a pune mâna pe putere, deși numărul membrilor de partid era de doar câteva mii. Cei care îi sprijineau din teamă, oportunism sau pur și simplu din pasivitate erau însă mult mai mulți.

La 6 martie 1945, Vișinski, trimis de Stalin, impune formarea guvernului Groza, dominat de comuniști. Nu încapem îndoială că la această capitulare a conducerii țării, în fața presiunilor sovieto-comuniste, a contribuit decisiv și atitudinea de dezinteresare a puterilor aliante occidentale. România era pur și simplu vândută rușilor pentru mai multe decenii!

În acest context politic avea să se desfășoare deportarea în URSS a zeci de mii de sași și șvabi, din ordinul Moscovei și cu complicitatea căpeteniilor comuniste din țară.

La 8 noiembrie 1945, agenții lui Teohari Georgescu, ministrul de Interne comunist, au înăbușit în violență și sânge o grandioasă manifestare anticomunistă în București – ultima de acest fel până la 15 noiembrie 1987 (Brașov).

București, 8 noiembrie 1945

Măsluirea grosolană a alegerilor din noiembrie 1946 a oficializat instalarea regimului comunist. Spre cinstea lor, partidele istorice, Național-Țărăniștii, Liberalii și Social-Democrații conduși de Titel Petrescu, s-au luptat cu curaj înainte, în timpul și după alegeri, înfruntând teroarea. Însă șansele lor erau practic nule.

La Ialta, România fusese abandonată cu cinism în ghearele sovieticilor.

Cele mai dramatice evenimente ale anului 1947 au fost începerea proceselor politice împotriva opoziției, culminând cu judecarea și aruncarea în temniță a celor mai populari oameni politici români, Iuliu Maniu și Ion Mihalache, liderii PNT, precum și abdicarea impusă Regelui. Totul era pregătit pentru ca, începând cu anul 1948, România să devină o „republică populară”, în realitate – un satelit al Moscovei.

Teroarea dezlănțuită

Înființată la mijlocul anului 1948, Securitatea (și Trupele sale speciale, ajutate direct de Miliție) a reprezentat principalul instrument al represiunii comuniste împotriva poporului român. Modalitățile de a exercita teroarea au fost multiple, începând cu represiunea violentă: arestări, anchete, torturi, stabilirea condamnărilor (justiția, în special cea militară era practic aservită Securității), continuând cu teroarea psihologică – organizarea unei formidabile rețele de informatori, punerea la punct a unui diabolic sistem de diversiune și dezinformare a maselor, amenințări, șantaj și încheind cu presiunile făcute asupra întregului aparat de stat, economic și administrativ.

Declanșarea pe scară mare a terorii politice s-a produs în primăvara anului 1948. Data de 14 mai a acestui an, un adevărat „Sfânt Bartolomeu” al României, a marcat lansarea arestărilor politice în masă. „Campania” de arestări din acest an a început cu membrii Mișcării Legionare, cu care Teohari Georgescu încheiase în anul 1945 un „pact de neagresiune, și a continuat cu arestările masive ale național-țărăniștilor, liberalilor și social-democraților rămași fideli lui C. Titel Petrescu, precum și asupra numărului de organizații anticomuniste apărute spontan, ca urmare a unui reflex național de respingere a comunismului, în special în rândurile tineretului.

Sursa: Raportul COMISIEI PREZIDENȚIALE PENTRU ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA

CRIMA

Împotriva fondului biologic al națiunii

În România, la fel ca în toate țările unde au guvernat timp de decenii, comuniștii au manifestat un profund dispreț pentru viața cetățenilor țării.

„Moartea unui om este o tragedie, dar moartea unui milion de oameni este o cifră statistică”.

Acest sinistru sofism, atribuit lui Stalin, rezuma „filosofia” puterii comuniste privind „grija față de om”.

Enumerăm succint, în cele ce urmează, tragicele efecte pe care le-a avut, pentru viața poporului nostru, politica Partidului Comunist Român, inspirată din demagogiile și mincinoasele lozinci staliniste:

■ Întemnițarea și, în multe cazuri, asasinarea în închisori și lagăre de muncă a sute de mii de deținuți politici, oameni de toate vârstele și de toate categoriile sociale și profesionale. De asemenea, au fost asasinați, la marginile satelor, mii de oameni, ridicați în toiul nopții din casele lor (estimarea numărului tuturor acestora se va face într-un alt paragraf);

■ Rata mortalității, în special a mortalității infantile, a fost dintre cele mai ridicate din Europa, ca rezultat al condițiilor economice mizere, al dezastruoasei asistențe medicale,

precum și al unei politici demografice criminale;

■ Morbiditatea în România a fost extrem de ridicată în comparație cu țările dezvoltate. Subalimentația la nivel de masă, condițiile mizerabile de locuit, lipsa de igienă și de educație sanitară, asistența medicală precară și, în ultimii ani, frigul din locuințe, fabrici, școli, birouri și spitale au determinat o creștere dramatică a morbidității;

■ Locul întâi în Europa în ceea ce privește numărul de persoane cu handicap la mia de locuitori;

■ Capacitatea de efort fizic și intelectual a fost în permanentă scădere în cei aproape 50 de ani de comunism;

■ Irosirea timpului din cauza penuriei generalizate de produse, care a generat fenomenul „cozilor”, necunoscut în România antebelică;

■ Șubrezirea psihică a demoralizării, la nivel de masă, ca urmare a terorii, propagandei și subminării valorilor tradiționale ale națiunii; scăderea rezistenței psihice a avut urmări nefaste asupra vigorii biologice a națiunii.

